

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 129

Trong bài: giọng nam là lời giảng của TS Thái, giọng nữ là những chia sẻ thêm của Vô Danh cư sĩ.

Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Trước khi vào bài học mới, chúng ta điêm qua nội dung của bài ngày hôm qua:

*Chánh văn 9-1&2: “**Hoặc ẩm thực, hoặc tọa tẩu; Trưởng giả tiên, ấu giả hậu**” (nghĩa là: Lúc ăn uống, ngồi hay đi; Người lớn trước, người nhỏ sau)*

1. Mời trưởng bối ngồi trước

Thứ nhất: Trưởng bối ngồi ở vị trí chủ

Thứ hai: Trưởng bối ngồi phải là chỗ tốt nhất

2. Mời trưởng bối ăn trước, uống trước

Thứ nhất: Mời trưởng bối ăn trước

Thứ hai: Đồ ngon nhường trưởng bối trước

Bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang bài hôm nay. Mục...

3. Người tàn tật, đau yếu, phụ nữ, trẻ em ngồi trước

Chúng ta bắt đầu nghe TS Thái giảng:

Chúng ta cũng sẽ mở rộng đến “Ngồi”, ví dụ nói ngồi xe, nhất định phải có trật tự, xếp hàng phải xếp thật tốt, không thể giành trước, sợ ở sau. Lên xe ngoài việc nhường trưởng bối, nhường người già ngồi, ngoài ra còn có những người tàn tật, yếu, phụ nữ có con nhỏ, chúng ta cũng phải đi về phía sau, để nhường vị trí lại cho những người này.

Không nên vừa lên xe, ở sau còn rất nhiều chỗ, nhưng chúng ta đều chọn chỗ ngồi ở trước. Đây là không cho người khác phương tiện, vì nếu như người lên sau là người già, mà phải để họ đi xa vậy ư? Cho nên chúng ta lúc nào cũng phải nghĩ đến người già, lúc nào cũng nghĩ đến người đến sau.

(Có lần vào thang máy, CS Ông theo thói quen chạy nhanh vào trước, thế là tôi lúc đó đành phải “ngậm ngùi” vào sau. Sau đó tôi mới bảo:

- TS Thái dạy phải nhường phụ nữ trước chứ.

Lúc ấy CS ông mới tỉnh ra.

Cho nên công phu quan trọng nhất vẫn là Đệ Tử quy phải luôn thường trực trong tâm, thì bạn mới có thể hành được. Không có thì người ta học Đệ Tử Quy 3 tháng, còn ta 3 năm, hoặc lâu hơn nữa vẫn không học được. Vậy thì như HT nói lưu ban hết kiếp này sang kiếp khác, khi nào tốt nghiệp thì mới được lên lớp 2, lúc đó mới có cơ hội để gia nhập trường học Tây Phương Cực Lạc chứ.

TS Thái giảng tiếp)

Các bạn, người lớn hiện nay làm được điều này chăng? Quý vị chú ý quan sát xem. Ví dụ nói một đoàn thể nào đó, hay một xí nghiệp nào đó cùng đi du lịch. Tuy nhiên, người lên sớm đều giành ngồi ở trước, người đến sau thì đành phải ngồi ở sau. Như vậy liệu có được chăng? Cho nên chúng ta lúc nào cũng phải thực hành cung kính, lễ nhường.

Có một trường tổ chức đi du lịch, rất nhiều thầy giáo đều ngồi ở trước.

Trong trường vì có một cô giáo học qua “Đệ Tử Quy”, nhưng người lớn rất sĩ diện, cho nên nếu quý vị trực tiếp nói họ làm sai, có thể họ xấu hổ hóa thành giận, nên cô đi lên thấy các thầy giáo ngồi ở trước, cũng không tiện chỉ trích trực tiếp.

Cho nên lúc này “*Nhân tình luyện đạt tức văn chương*” (câu này có nghĩa là khi hiểu thấu nhân tình thế thái, mọi lời nói, hành động đều trở nên có chiều sâu, chân thực và đầy sức thuyết phục như một tác phẩm văn học quý giá vậy), do đó vận dụng nghệ thuật ngôn ngữ, cô nói với họ:

- Ưu tiên con gái, quý vị lui đằng sau.

Cho họ chút sĩ diện, không chỉ trích trước mặt họ, nhưng có thể làm gương cho họ thấy. Ví dụ quý vị này chỉ ngồi một chút sau đó có thầy giáo lớn tuổi đi lên, cô giáo này lập tức đứng lên nói:

- Thầy Ngô, mời thầy ngồi.

Làm cho những người khác thấy. Khi có một người làm như thế, tâm cung kính của những người khác cũng khởi dậy. Nên chúng ta ở trong bất cứ đoàn thể nào đều phải biểu diễn cho người ta thấy.

4. Không chỉ lễ kính người mà với sự, vật cũng phải lễ kính

Cô ấy nói ngoài việc ngồi xe nhìn thấy hiện tượng này thì còn những hiện tượng khác như: Đi du lịch, vừa vào cửa phòng trọ (hoặc khách sạn) liền mở tất cả điện trong phòng, vì sao mở hết? Vì không tốn tiền. Nên con người nếu khi nào cũng dùng tiền, sẽ làm ra rất nhiều việc giảm tổn phước báo của mình.

- Xin hỏi những ngọn đèn sáng này từ đâu đến?

- Từ điện mà có, điện từ đâu mà có?

- Điện lực, có thủy lực, có rất nhiều phương pháp phát điện. Mà tất cả phương pháp phát điện, đều cần phải hao tổn nguồn năng lượng của địa cầu, cho nên nếu đời này dùng càng nhiều, thì đời sau sẽ càng thiếu.

Tôi thường nói, từ khi có lịch sử nhân loại đến nay, bị đòi sau sĩ và thật nhiều là đòi nào? Chính là đòi này của chúng ta.

Vì sao quý vị biết được?

Quý vị có thể biết được tương lai, quý vị thật là rất có trí huệ.

Chúng ta đều có thể suy đoán, người một trăm năm sau nhất định sẽ chửi rằng:

- Sao tôi lại có tổ tông kém đến vậy, để lại cho chúng tôi nước gì đây? Để lại cho chúng tôi không khí gì đây? Để lại cho chúng tôi vũ trụ bị phá hoại, để lại cho chúng tôi đất đai đều bị bơm thuốc, khiến chúng tôi sinh tồn rất khó khăn.

Quý vị có muốn làm tổ tông như thế chẳng? Quý vị xem tổ tông mấy ngàn năm đã đổi dời chúng ta ra sao, đều lưu lại những gì tốt đẹp. Họ để lại trí huệ, chúng ta phải làm cho giống một bậc trưởng bối, giống hàng tổ tông mới được.

(Mong rằng khi nghe những lời này của thầy, nếu ai cũng có tâm hổ thẹn, thì sẽ không đến nỗi chi tiêu xả láng, vay nợ đầm đìa, rồi chết đi để lại gánh nặng mà con cháu còng lưng cho đến bò lê bò lết dưới đất cũng không thể trả nổi).

Cô giáo này không trực tiếp chỉ trích, nhưng họ mở đèn thì cô tắt đèn, tắt là được rồi.

5. Muốn dạy trò, thầy phải học lễ trước

TS Thái giảng tiếp)

Làm thầy cô giáo lúc nào cũng cần phải nghĩ đến tất cả ngôn ngữ, hành vi đều đem đến cho học sinh, cho xã hội đại chúng một tấm gương tốt.

Cho nên đến thầy cô giáo cũng phải học tập “Đệ Tử Quy” thật tốt mới được, nếu không học thì có thể ngôn ngữ, hành vi nói không chừng đều đang phản giáo dục. Nếu thầy cô giáo phản giáo dục thì sao? Sẽ dọa đến 19 tầng địa ngục.

Thứ nhất: Nghề giáo phước lớn, tội có thể cũng lớn

Có một câu chuyện đã nói như vậy: (8,15)

Có một bác sĩ coi mạng người như cỏ rác. Vua Diêm La rất giận dữ, liền phán ông ta đọa 18 tầng địa ngục. Sau khi bị đọa ông ta rất ảo não, ở đó hét lớn:

- Tôi không phải cố ý, chỉ là không cẩn thận.

Quý vị thấy, ông ta chưa học “Đệ Tử Quy”, nên đã sai mà không thừa nhận. Ông không biết **“Quá năng cải, quy ư vô”** (nghĩa là: Biết sửa lỗi, lỗi không còn). Ví dụ ông ta lúc đó khởi lên một niệm sám hối, thì có thể đã ra khỏi 18 tầng địa ngục. Nhưng **“Thảng yểm sức”** (nghĩa là: Nếu che giấu) thì **“Tăng nhất cô”** (nghĩa là: Tội tăng thêm), tội thêm một bậc. Ông ta tiếp tục ở đó, giậm chân rất giận dữ.

Đột nhiên ở dưới có người nói:

- Ông đừng có giậm nữa, làm vậy bụi rơi trên người chúng tôi.

Ông ta giật mình:

- Tầng 18 không phải là thấp nhất rồi ư? Sao bên dưới lại có người?

Ông ta nói tiếp:

- Tôi là bác sĩ, coi mạng người như cỏ rác nên đọa xuống tầng 18, còn anh làm ngành nghề gì? Sao lại đọa đến tầng 19 vậy?

Người ở dưới nói:

- Tôi làm thầy giáo.

Bác sĩ đoạt nhân mạng (tức là mạng người) đọa tầng địa ngục 18, còn thầy cô giáo là đoạt huệ mạng của con người. Sanh mạng có hạn, nhưng huệ mạng vô cùng. “Huệ” nếu biết kiến lập chính xác, học trò quý vị sau này còn có con cái của họ, con cái của họ lại còn có con cái của họ. Quý vị đem đến cho học sinh một quan niệm chính xác, có thể sẽ ảnh hưởng đến con cháu nhiều đời của họ. Một thầy giáo một đời lại có thể dạy trên 100, trên 1000

học sinh, nên ngành giáo viên này gọi là công đức vô lượng. Làm một cách tốt đẹp gọi là công đức vô lượng, làm không tốt gọi là công đức không sáng, tiền đồ là một mảng đen tối.

(Trong Tông môn có công án Hồ ly thiền, rất nhiều đồng tu đều biết câu chuyện về thiền sư Bá Trượng thời triều Đường.

Đại sư Bá Trượng mỗi ngày giảng kinh, có một cụ già hằng ngày đến nghe kinh, ông ở tại sau núi, mỗi khi giảng kinh thì ông lại đến. Người bình thường không biết, nhưng đại sư Bá Trượng biết ông không phải là người, tục ngữ chúng ta nói, ông là Hồ Tiên.

Có một hôm cụ già này thỉnh giáo với đại sư Bá Trượng, nói rõ quá trình đọa lạc của bản thân ông. Đời trước ông là một pháp sư giảng kinh thuyết pháp, thỉnh chúng đưa ra câu hỏi cho ông, ông đã trả lời sai; trả lời sai rồi, trái nhân quả, đọa lạc làm thân hồ ly, đã hơn 500 năm rồi. Hiện tại ông không có cách gì thoát ra khỏi được đường súc sanh, nên cầu đại sư Bá Trượng giúp đỡ. Đại sư Bá Trượng nói:

- Được! Ngày mai khi giảng kinh, ông bước ra hỏi, ông đem câu hỏi mà thỉnh chúng hỏi ông trước đây, đưa ra hỏi tôi giống như vậy.

Đến ngày thứ hai, hai người họ bèn biểu diễn, con hồ ly tinh già này liền đưa ra câu hỏi:

- Xin hỏi đại sư, người đại tu hành còn rơi vào nhân quả hay không?

Câu này chính là nói, người chân thật tu hành chứng đạo, chứng quả, chứng quả cứu cánh viên mãn là Phật Đà, vậy Phật Đà còn rơi vào nhân quả hay không?

Đại sư Bá Trượng trả lời:

- Bất muội nhân quả

Trước đây vị pháp sư đó trả lời người ta là:

- Bất lạc nhân quả (là không rơi vào vòng nhân quả)

Là sai một chữ, chữ lạc. Ngài đem nó sửa trở lại là “bất muội nhân quả”. “Bất muội” là gì vậy? Bất muội không phải là không có nhân quả, mà “bất muội” là quả báo phải chịu, phải trả nhưng biết rõ ràng tường tận, biết minh bạch. (Trích: Giảng giải Vô Lượng Thọ lần 10 – Chủ giảng: Hòa thượng Tịnh Không)

Trả lời câu “bất lạc” này rồi, ông lão hồ ly chính là đã đoạt huệ mạng của người, vì mình là pháp sư giảng kinh nói pháp cho bao người nghe, người ta tin ông, cho nên người ta sẽ nghĩ rằng người chứng quả không bị rơi vào vòng nhân quả nữa. Vậy là người ta sẽ không sợ nhân quả, và nếu vậy họ sẽ tu theo cách nghĩ ấy, và họ sẽ đọa lạc như chính bản thân ông đang bị vậy. Cho nên chỉ 1 từ giảng nhầm mà 500 kiếp làm hồ ly.

TS Thái giảng tiếp):

Các bạn, quý vị không nên nghe xong nói:

- Vậy tôi không làm thầy giáo nữa, dễ sợ quá.

(Ngay bản thân tôi khi nghe công án hồ ly thiền này cũng cảm thấy rất sợ khi chia sẻ pháp. Nhưng cũng biết làm nghề giáo phước cũng lớn.

Chúng ta chuyển sang ý...

Thứ hai: Nghề giáo thực sự quan trọng là phải có tâm

Thật sự quan trọng là gì? Đó là trái tim.

Phương pháp dạy học của chúng ta, cũng phải tùy theo kinh nghiệm mà tích lũy dần dần, nhưng chân tâm đó của quý vị, mới là tác động quan trọng nhất cho bọn trẻ. Chúng ta thử nghĩ xem:

- Dạy học năm năm trước học sinh thân hơn? Hay năm năm sau học sinh thân hơn?

- Năm năm trước thân hơn à? Như vậy liệu có kỳ lạ?

- Còn phương pháp dạy học của quý vị, 5 năm trước tốt hơn hay 5 năm sau? Nhất định là sau.

Nhưng vì sao năm năm trước các em thân với quý vị hơn? Trình độ dùng tâm. Vì lúc đó quý vị lúc nào cũng nghĩ sợ mình dạy không tốt, thế nên quý vị cố gắng hết sức để dạy học sinh. Học sinh không chỉ đơn thuần chỉ nhìn thấy kỹ xảo dạy học của quý vị, mà quan trọng hơn là thái độ dạy học của quý vị, đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho chúng.

Nhưng khi quý vị dạy lâu ngày thì tuy kỹ xảo dạy học tốt hơn trước, nhưng tâm yêu nghề đã giảm bớt, đem đến cho bọn trẻ sự kích động nội tâm có thể không mãnh liệt giống như trước. Cho nên học trò năm năm trước có thể sẽ thân với quý vị hơn.

Làm thầy cô giáo không nên lo lắng kỹ xảo dạy học không đủ, chỉ cần quý vị có tâm, chắc chắn công đức thật sự vô lượng, tiền đồ rất sáng rõ.

(Vì sao tiền đồ rất sáng rõ? Vì cái tâm này của quý vị là hoàn toàn hy sinh phụng hiến cho học sinh được lợi lạc, không phải vì danh, cũng không phải vì lợi. Cho nên Lục tổ Huệ Năng có câu ‘nhất thiết phước điền bất ly phương thôn’, nghĩa là tất cả ruộng phước đều có được từ thiện tâm mà ra, cho nên tiền đồ rất sáng rõ.

Chúng ta chuyển sang ý...

Thứ ba: Thầy cô giáo phải rèn luyện thế nào?

Làm thầy cô giáo lúc nào cũng phải giữ mãi:

Một là: Không ngừng học tập, làm gương

“*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*” (nghĩa là: Học làm thầy nhân loại, thân làm mô phạm cho đời). Vì thầy cô giáo cũng không ngừng học tập, thế nên thầy cô giáo không thể dừng lại trước sự tìm cầu đạo đức và học vấn.

Hai là: Không ngừng dạy học

Vì sao?

“*Học sở dĩ trị kỷ, giáo sở dĩ trị nhân*” (nghĩa là: *Học là sửa mình, dạy là sửa cho người*), nên chúng ta dạy và học đều không thể dừng lại:

“*Học sở dĩ trị kỷ*” (nghĩa là: *Học là sửa mình*). Học tập mới có thể nâng cao chính mình, tu sửa chính mình, đối trị tập khí của chính mình;

“*Giáo sở dĩ trị nhân*” (nghĩa là: *Dạy là sửa cho người*): Thông qua giáo dục, mới có thể hướng dẫn quan niệm đúng đắn cho học sinh, xây dựng nhân sinh quan đúng đắn.

Có câu “*Học mới có trí, dạy mới nhân từ*”. Cho nên không học rất khó có trí huệ chân thật, không học thì không có trí; Không dạy thì không có nhân từ, vì chỉ có giáo dục mới có thể khiến cuộc đời của một người cứu sống lại từ căn bản. Cho nên dạy và học lúc nào cũng phải đi đôi.

Thầy cô giáo tuyệt đối không phải tốt nghiệp Học Viện Sư Phạm rồi thì sách vở đều để một bên, trái lại cần phải tích cực học tập hơn, không thể cô phụ kỳ vọng của đất nước đối với chúng ta, không thể cô phụ tín nhiệm của trường bối đối với chúng ta, càng không thể cô phụ đoạn nhân duyên thầy trò của học sinh đối với chúng ta. Cho nên lúc nào cũng phải “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*” mới được.

Rất nhiều thầy cô giáo đều nói:

- Như vậy tôi làm thầy giáo không phải cực khổ quá sao?

Thật ra nói những lời này, đều là họ còn chưa thật sự thực hành giáo huấn của thánh hiền. Nếu họ thật sự đã làm thì tuyệt đối họ không nói như vậy. Vì giáo huấn của thánh hiền là thật sự khiến quý vị sống tốt.

(Tôi từ khi vào chia sẻ đạo thánh hiền mới thấy rõ ràng cuộc sống của mình bắt đầu thay đổi, gia đình thay đổi, phước bắt đầu đến và họa bắt đầu giảm bớt. Tôi tin rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, thì chỉ ít cũng cập bến bờ hạnh phúc của đời này.

Chúng ta chuyển sang mục...

6. Muốn dạy con, cha mẹ phải học lễ trước

TS Thái giảng tiếp)

Tuy nhiên, để giáo dục gia đình thực sự có thể có tiến triển tốt, thì vẫn phải từ phụ huynh bắt đầu nâng cao. Ở bài trước chúng tôi có nói đến “Muốn dạy con cái, trước dạy mình”. Điều này rất quan trọng, vì trên làm dưới theo.

(Tuy nhiên như lần trước chia sẻ với các bạn, có bạn càng học Đệ Tử Quy, càng thấy người nhà nhiều khuyết điểm, còn mình thì tuyệt hồ không thấy khuyết điểm nào hết. Đây mới nói là đến người nhà, là người thân, chứ còn đồng nghiệp, họ hàng, bạn bè, xã hội chắc cũng cùng chung số phận này mà thôi. Trước đây chồng con chỉ có 10 tội 1 ngày, ngày nay thấy thành 100 tội một ngày, từ vén rèm cửa cũng có tội, đến rẽ queo cũng có tội, đi không thông thả cũng tội, đứng cũng tội, ngồi cũng tội...rất nhiều, rất nhiều, trong khi đó thì không nhìn thấy mình có lỗi nào cả.

Đây là bạn đã quên mất cổ thánh tiên hiền, Phật, Bồ tát đều dạy chúng ta phải tu thân trước, tức là phải tự soi vào bản thân trước để mà tự mình sửa đổi. Cho nên thứ tự tu hành mới là, tu thân, sau đó mới tề gia (tức là quản trị gia đình). Bạn phải tu thân trước, mới làm gương cho người thân a), rồi mới đến trị quốc (chính là người trong xã hội đó), và cuối cùng là bình thiên hạ.

TS Thái giảng tiếp):

Ví dụ con cái của quý vị hôm nay đang thực hành “Đệ Tử Quy”, nhưng cha mẹ chưa học chưa thực hành. Trong “Đệ Tử Quy” nói: **“Trí quan phục, hữu định vị; Vật loạn đốn, chí ô uế”** (Mũ, quần áo, để có định; Chớ để bừa, tránh dơ bẩn). Nhưng cha vừa đi về tháo chiếc tất ra vứt đó, nằm xuống đọc báo. Con cái họ cảm thấy tại sao lại như vậy? “Bảo tôi làm, nhưng cha lại không làm”. Nó có cam tâm không? Không cam tâm. Nếu như quý vị là mẹ, sẽ làm thế nào?

Thói quen xấu của tôi lại đến rồi, người làm thầy giáo rất thích kiểm tra. Tình trạng này có thể xảy ra đây, quý vị phải làm thế nào?

Nếu quý vị lập tức đi đến nói:

- Ông không biết con cái đang học “Đệ Tử Quy” sao? Nhặt ngay lên giùm tôi.

Thì chồng của quý vị nhất định nói:

- Không cần học những thứ đó.

Có một người mẹ, bà nói với con bà, bà nói:

- Cha con đã một ngày làm việc vất vả, con mau giúp cha một tí, mang tất ra kia, con xem cha mệt lắm rồi.

Dùng khía cạnh như thế, con cái rất dễ chấp nhận, vì thực sự cha nó mới làm về nên đưa con liền mang tất đi. Ông chồng thấy được cảnh này sẽ như thế nào? Sẽ thấy đúng. Vậy chẳng phải đều viên mãn rồi sao.

Cho nên thực sự nhân tình luyện đến chỗ văn chương rồi.

(Xin nhắc lại, ý nói: Người hiểu nhân tình thế thái, có kinh nghiệm và sự tinh tế trong cách ứng xử, thì cũng chính là có phẩm chất của một người tri thức, tựa như một tác phẩm văn chương đầy trí tuệ.

7. Học lễ được lợi ích gì?

Thứ nhất: Sự nghiệp phát triển tốt sau này

TS Thái giảng tiếp):

Cái thói quen này ảnh hưởng đến tâm cung kính của con cái, thói quen này cũng rất có khả năng ảnh hưởng đến phát triển sự nghiệp của con cái sau này. Quý vị có tin không?

Ngày trước hiệu trưởng của lớp mẫu giáo nói với chúng tôi. Ông nói:

- Tôi đã mời một số giáo viên hơn hai mươi tuổi dạy trẻ.

Có lần ông có một người khách từ Quảng Đông đến, nên ông tiếp đón người khách Quảng Đông này. Ông cũng dẫn theo mấy vị giáo viên trẻ này của trường cùng đi ăn. Những giáo viên ở trong trường này có mấy vị là người Hồ Nam. Người Hồ Nam thích ăn cay, còn người Quảng Đông hầu như không ăn cay. Mời người khách Quảng Đông đi ăn thì phải chọn món ăn Quảng Đông. Sau khi chọn xong rồi, mọi người bắt đầu ăn. Những vị giáo viên người Hồ Nam này ở đó liền nói:

- Món này sao khó ăn quá, món kia sao khó ăn quá.

Hiệu trưởng dẫn những giáo viên này theo là để làm gì? Dẫn họ đến để tiếp đón khách. Nhưng họ đã làm gì? Phá rối. Không dễ gì để mang một món cay lên, nên vị hiệu trưởng này mang nó chuyển đến trước mặt người khách. Người khách vừa gấp một miếng thì những vị giáo viên này lập tức chuyển đến trước mặt họ cùng nhau ăn. Hiệu trưởng lại chuyển nó đi, họ lại mang nó về lại. Nhân viên như vậy quý vị có dám dùng không? Thành công chưa thấy, thất bại thì có thừa.

Làm một đứa trẻ, quý vị dạy nó mọi nơi đều có cái lễ tiễn thoái thì khi quý vị bảo chúng làm việc, quý vị sẽ rất yên tâm.

Cho nên chủ quản dẫn cấp dưới đi dự tiệc, đều phải chọn những người gấp thức ăn rất giỏi, rót nước rót rất tốt, phải dẫn theo những người như vậy đi. Có đúng không? Đúng vậy. Rót nước cũng phải rót cho tự nhiên, đây chính là phải từ nhỏ đã làm như vậy đối với trưởng bối. Có thái độ này, cũng sẽ vì tương lai đời sau của quý vị, trải con đường tốt.

Thứ hai: Học lễ tác động tốt đến sức khỏe sau này

Quý vị lại nói:

- Đến ngồi còn phải có tướng ngồi, mệt chết đi được.

Quý vị cho rằng nằm dài trên ghế sofa tốt biết bao. Nhưng thật ra đó chỉ là thoải mái nhất thời trước mắt, về sau đau khổ lâu dài. Hiện nay bệnh tật nhiều nhất là xương cốt, như gai xương sống, thoát vị đĩa đệm. Quý vị dễ chịu một chút, nhưng cột sống bị vẹo, đến lúc đó phải nhờ người dùng chân đạp và dùng tay đâm, lúc đó mới kêu khổ thấu trời.

Cho nên khi quý vị thật sự y theo những lễ tiết này để sống, thì thân thể sẽ rất mạnh khỏe, quý vị sống một cách nhẹ nhàng.

Thứ ba: Học lễ làm gương chuyển biến người xung quanh

Khi những thái độ cung kính này, quý vị làm đã đến nội hóa, thì khi làm cảm thấy rất thoải mái, tự tại, không hề cảm thấy mình đang làm.

(điều này rất quan trọng, bởi tôi thấy chúng ta học nhiều năm như thế

rồi mà khi cúi đầu chào trưởng bối vẫn là ko tự nhiên, vẫn là gượng gạo, vẫn là cho có. Cho nên bạn phải mất thời gian một chút, lúc đầu là phải thật chú tâm vào hành vi “chào” này, “ta đang chào ai? chào trưởng bối, ta đang thực sự muốn học lễ”, dần dần bạn sẽ nội hóa thành tâm cung kính thực sự, ko phải cúi đầu cho có nữa.

TS Thái giảng tiếp)

Con người vì không hiểu, nên sản sanh ngộ nhận này, nên cần dựa vào mọi người biểu diễn cho xuất sắc, khiến họ cảm thấy người đọc sách thánh hiền luôn tươi cười, sau đó sống với người cũng rất hòa hợp.

Quý vị không nên học kinh điển thánh hiền, học đến cuối cùng là một khuôn mặt đau khổ, khiến mọi người đều không dám học.

Cho nên, chúng ta là chiêu bài của Không Tử, là chiêu bài của Thánh hiền, phải thường đánh bóng nó. Chúng ta thường dùng thái độ “*Cầu nhật tân, nhật nhật tân, hựu nhật tân*” (nghĩa là: Gột rửa cái bản, trở thành con người mới, ngày ngày đổi mới, lại càng phải mới nữa), để trưởng dưỡng đạo đức và học vấn của chính mình. Lúc nào cũng hy vọng lấy thân giáo để lôi kéo tâm cung kính, tâm nhân từ của mọi người. *(làm được vậy, hãy nghĩ rằng ta đang tích lũy được rất nhiều công đức, mới có thể mong phước đến họa đi. Nghĩ như vậy là bạn sẽ có động lực để thực hành)*

Đây là “**Hoặc ẩm thực, hoặc tọa tẩu. Trưởng giả tiên, ấu giả hậu**” (nghĩa là: Lúc ăn uống, ngồi hay đi; Người lớn trước, người nhỏ sau).

Chúng ta chuyển sang ý...

Thứ tư: Học lễ tác động chuyển biến khí chất

Thay đổi khí chất từ đâu? Từ tâm.

Trong kinh điển, ví dụ lấy “Đệ Tử Quy” để nói, những giáo huấn của nó như ăn uống, ngồi, đi, lớn đi trước, nhỏ đi sau, người lớn đứng, người nhỏ không được ngồi, người lớn ngồi, cho mới được ngồi.

Khi đọc những kinh văn này, họ dần dần sẽ thực tiễn. Khi họ thực hiện những hành vi này, sẽ từ bên ngoài dần dần nội tâm của họ được chuyển hóa,

tâm cung kính này của họ ngày càng vững chắc. Tâm cung kính vững chắc, trong “Thành ý” tự nhiên biến hóa thành “Khí chất”.

Khi con cái đọc kinh văn mà không làm, có thể biến hóa khí chất chăng? Hiệu quả rất có hạn, nên học quý ở thực hành.

(Chúng ta kết thúc chánh văn 9.1-9.2, bây giờ chúng ta chuyển sang...)

Chánh văn 9.3&9.4: “**Trường hô nhân, tức đại khiêu; Nhân bất tại, kỷ tức đáo**” (Người lớn cần, gọi đến ai, liền gọi thay; Nếu không có, mình làm thay)

Động tác này rất quan trọng, nó có thể vận dụng rộng rãi, chính là lễ nghi tiếp đãi khách.

Chúng ta bắt đầu học mục 1

1. Lễ nghi tiếp đãi khách

Ngày xưa vì họ là đại gia đình, khi khách đến nhà, có thể họ muốn gặp ông nội hay là tìm bác. Không thể khi khách đến nhà, lại đến phòng quý vị để tìm người, như vậy không hợp lễ nghi.

Chúng ta là “Văn bồi” (thế hệ sau), gặp trưởng bối và khách đến nhà phải chủ động:

- Xin hỏi ông tìm ai?

Giả dụ khách nói là muốn gặp bác, thì em nhỏ này nên làm gì? “**Tức đại khiêu**” (Liền gọi thay), đi tìm bác, đi nhanh không được thất lễ với khách, để người ta đợi lâu là không tốt. Nếu bác không ở nhà, “**Nhân bất tại, kỷ tức đáo**” (Nếu không có, mình làm thay), phải trở lại nói với khách:

- Bác cháu không có nhà. Xin hỏi quý vị có việc gì chăng?

Vì rất có thể họ từ xa đến, có câu: “Không có việc, không đến diện tam bảo”, người ta đến tìm chắc là có việc. Vì thế chúng ta nên hỏi:

- Xin hỏi quý vị có việc gì chăng? Có điều gì cháu có thể thay ông truyền đạt được chăng?

Khi một đứa bé từ nhỏ đã ứng đối như thế, sau này quý vị để chúng làm việc có yên tâm được chăng? Yên tâm. Vì thế không nên xem thường những lễ tiết này, nó nói lên khi chúng đối mặt với một việc, nhất định xử lý nó một cách triệt để, gọi là thái độ có thủy có chung. Khi chúng làm được như thế, tâm chúng không dễ nông nổi, cấp bách.

Thế nên thông qua sinh hoạt lễ nghi này, đều là đang trưởng dưỡng tu dưỡng cho bọn trẻ.

Mục 1: Lễ nghi tiếp đãi khách này, ngày mai chúng ta sẽ học ý thứ nhất, đó là Lễ nghi tiếp khách khi khách đến nhà và Lễ nghi tiếp khách khi ở trường, cơ quan.

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!

.....

Chúng tôi chân thành cảm ơn NSUT Phú Thăng đã đọc bài này

Website: www.duongdenhanhphuc.vn

Kênh Youtube: [duongdenhanhphuc](https://www.youtube.com/channel/UCv3v3v3v3v3v3v3v3v3v3v3)

Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy, công đức vô lượng! (31,14)